

Půlnoční skandál v hotelu Dvořáček

Ľadislav Beran

❄️❄️❄️ Město nad Otavou bylo všude prezentováno jako město důchodců, hlubokých lesů, vod plných ryb a slunných stránek, ale také město škol a různých zájmových spolků. To přitahovalo do Písku nejen ty, co se tu chtěli v klidu dožít slušného stáří, ale i ty, co právě tohle město brali jako místo bezprácného výdělků, spolehajíce na to, že Jihočech, Prácheňák, je člověk kulturní, pracovitý a sociálního citění. Naštěstí, na takový prospěchářský vykuky tady byla od roku tisíc devět set dvacet osm četnická pátrací stanice, která měla v roce tisíc devět set třicet čtyři už za sebou spoustu vyřešených závažných případů, a nebylo radno si s jejím osazenstvem nijak zahrávat. Svě o tom věděla i písecká galerie, o níž měla četnická pátráčka slušný přehled, a to už proto, že jak říkal šéf četnické pátráčky nadporučík Votruba, pořád jí nescházela glanc. Samozřejmě až na malé výjimky, ale většina těch, co zjistili, že takzvané spadla klec, kápili božskou. Mezi ty, kterým ten pověstný glanc začínal jaksi scházet, patřil i Emil Semický. Těžko říct, zda Emil Semický měl něco společného se Semicemi, které jsou od Písku co by kamenem dohodil, když už od nepaměti byl bytem příslušný do Písku. Bydlel na Bakalářích, respektive v Gregorově ulici, ve štokovém domě hned vedle Staré pošty, takže to byl Pláckař. Tihle kluci od věže nesahali Portyčákům za starým mostem, Václavákům za železničním viaduktem, natož pak Bukounům z Rybářské ulice ani po kotníky. A přesto měl Emil Semický od jisté doby pocit, že na něho četníci ani strážníci zkrátka nemají, a málem se, bůhví proč, považoval za zlodějského genia. O těchhle mládencích měl perfektní přehled policejní strážník Petrák, což byl člověk na svém místě a nebylo divu, že se mu zdejší omladina vyhýbala, jak mohla. Petrák, ač policajt, byl jinak citlivá duše a měl tyhle mladý, který jeden jako druhý pochopitelně táhli k písecké levici, dokonale přechtený. Jednou to byl ale policajt, který musel dohlížet ve městě na veřejný pořádek, a tak různá alotria řešil přímo na místě, aniž se kdy o tom něco sepisovalo. Tím taky řada těch mladých, Emila Semického nevyjímaje, neměla dosud nikde žádný škráloup.

❄️❄️❄️ Emilu Semickému bylo v roce tisíc devět set třicet čtyři sedmáct let a byl to kluk, jak se říká, za groš kudla. Pocházel z devíti dětí, kde se v rodině střídala bída s nouzí, a tak ani nebylo divu, že se v jeho věku nestačil obalit sádlem. Bylo by poctivé přiznat, že Emil nebyl do té doby žádný velký darebák. Byl to jen takový příležitostný zloděj, který miloval tržiště, kde se dalo ledacos nenápadně sebrat, nedělní korzování v parku a různé ty velké slavnosti, kde bylo vždycky hodně lidí. Takže nebylo divu, že ho četníci nejednou podezírali i z toho, že si tu a tam udělal nějakou tu kapsu. Ale nikdy mu to nemohli dokázat. I v případě Emila ovšem platilo staré české přísloví, že s jídlem roste chuť, a francouzské šeršé la fam, za vším hledej ženu. Ta se v případě Emila Semického jmenovala Alžběta Režábková, galerie jí přezdívala Mrkačka a nebylo třeba dlouho hádat proč asi. Režábková večer postávala na svým štaflu u hotelu Zlaté kolo a právě kvůli ní se jednoho krásného dne, dva dny po Václavovi, ocitl Emil Semický na písecké četnické pátráčce. Štábní strážmistr Kubík, zástupce nadporučíka Votruby, ho převzal od strážníka Petráka, se slovy: „Tak co, „Ajnštajne“, že by

konečně došlo na genia?“, a předhodil vzápětí delikventa komu jinému než štábnímu strážmistru Hřebejkovi. V kabelce, kterou Semický ukradl Mrkačce, měla Bětka Režábková kromě šminek dvanáct korun. Hřebejk si Semického odvedl k sobě do kanceláře a ještě než mu ukázal na židli, dostalo se mu od něho náležité exkurze a poučení.

„Emile, Emile, krádež na osobě, kterou jsi přitom notabene pěkně zpackal a přitom ji navíc zranil, když bránila svůj majetek, je už těžkej zločin a říká se tomu, chlapče, v řeči kroucených paragrafů loupež!“

„I když je to šlapka?“ bránil se naivní Semický, ale to už mu štábní strážmistr ukázal na židli.

„I když je to šlapka, Emile. Tuhle kancelář si dobře prohlídni, protože jak to vidím, ty tady budeš za chvíli jako doma. Nevěříš? Věř tomu. Došlo totiž opět na slova pražského policejního rady Boučka, kterej tvrdil už kdysi dávno, že každé genius je svým způsobem trochu podezřelý. A to, že má Mrkačka na oku pořádného moncla, kterýho si jí udělal ty, to je ten důvod, proč se dostaneš támhle do té velký registračky, kde už budeš vedenej jako zločinec. A jestli mě chceš teď začít přesvědčovat, že už krást nebudeš, tak z toho mě laskavě vynech, protože tuhle známou odrhovačku tady slyšíme každé den. Kapišto?“

„Jo, kapišto. A co tak můžu, pane štábní, za tu Mrkačku dostat? Podmínečku?“

„Tak za loupež bys chtěl, Emile, podmínečku? Chacha. No máme, Emile, konec září, lepený jsi ještě nebyl, já bych to viděl tak, že se můžeš někdy kolem Vánoc dostat domů. Na loupeže je vrchní soudní rada Žlábek setsakramětsky vysazenej. Nad obyčejnou zlodějnou dovede pan vrchní soudní rada přivírat oko, ale jak jde o ...“ nestačil Hřebejk doříct větu, když se ve dveřích jeho kanceláře objevil šéf četnické pátráčky nadporučík Votruba.

„Strč mladýho do separace. Vypadá to, že v hotelu Kodet máme mord. Našli tam mrtvýho portýra u vykradený káči,“ zavřel za sebou dveře a Emil Semický se tak poprvé octnul tam, o čem dosud slyšel od štamgastů četnické pátráčky pouze vyprávět.

❄️❄️❄️ Hotel Kodet u Táborské zastávky se rozhodně nemohl rovnat hotelu Dvořáček nebo hotelu Tři koruny, a už vůbec ne modernímu hotelu Bílé růži nad řekou. Už to, že stál málem na okraji města, naproti Tabákové továrně, ho dostávalo na roveň penzionu Na Ptáčkovně. Nebylo divu, že byl oblíbeným místem nejen milenců, ale taky galerky. Četnickou pátračku v čele s jejím šéfem přišel přivítat ke vchodu provozní hotelu Ota Krátký, kterému tady nikdo neřekl jinak než Krafas. Majitel hotelu, když se dozvěděl, co se v noci v hotelu stalo, z toho dostal brutální migrénu a zavřel se ve svém pokoji v patře. Štábní strážmistr Hřebejk začal úřadovat hned mezi dveřmi a samozřejmě, že se hned pustil do provozního.

„Hergot, Krafasi, co je tu u vás zase za problém? Co jste si to na nás zase vymysleli? Není to dávno, co si tady na pokoji v koupelně pustil žilou zamilované studentky z Lesárny, minulej tejden se o to pokusila služebná od komerčního rady Matějky, a teď zase tohle. To není hotel, to je blázinec,“ přivítal se štábní strážmistr s doktorem Cafourkem, který měl poblíž ordinanci, a proto tu byl taky dřív než četnická pátračka.

„Tohle označení našeho hotelu byste si měl, pane štábní, odpustit, to bych si opravdu vyprosil. My jsme slušnej a zavedený podnik a nemůžeme tušit, co nám tady hosti provedou. My jsme totiž hotel, kterej ctí soukromí našich...“ nedořekl provozní větu, když se ozval šéf pátračky Votruba.

„No tak, Oťasi, nebudeme přece úřadovat tady mezi dveřma, zaveďte nás na místo činu. Doufám, že jste to tam, jako minule, všichni nezrajovali, jinak tady budeme vyšetřovat mordy dva,“ ukázal šéf pátračky na technika praporčíka Čípa, který sirazil se svým nádobíčkem cestu do kanceláře hotelu. Doktor Cafourek ukázal šéfovi pátračky palcem dolů a hned si zapálil svůj nezbytný doutník.

„Tak nevypadá to už od dveří dobře. Našel jsem mu osklivou bouli na hlavě, ale jestli je to mord, to si musíte zjistit sami. Tu bouli si moh klidně způsobit taky sám. Uvidíme, co nám řekne pitva. Je to už dost starej pán a já bych se spíš přikláněl k tomu, že ty darebáky zřejmě překvapil, lek se a upadl na hranu stolu,“ nabídl doktor doutník šéfovi pátračky a zavedl ho v recepci ke stolu, kde stála na platu rozpitá láhev francouzského koňaku a čtyři sklenky.

„Vsadím láhev koňaku, že ten chlap nakonec zhasnul na infarkt,“ nezapřel doktor Cafourek v sobě vášnivého nimroda a pak ukázal na velkou knihu hostů.

„Vás asi bude, Votrubo, spíš zajímat tohle čtení, ale sám dobře víte, že ti darebáci, co se sem vypravili na tu nedobytnou káču, se do ní nezapsali,“ nalil oběma koňak, ale šéf pátračky zavrtěl hlavou.

„No jo, ty vaše předpisy a nařízení. Jedna vyložené zdravotní neškodí. Ta je vyložené na rozdečňání. Budete to, Votrubo, potřebovat,“ ukázal na kancelář a vzal to i za šéfa pátračky.

Že doktor Cafourek nebude mít s knihou hostů až tak úplnou pravdu, na to přišel štábní strážmistr Kubík už za půl hodiny, když v knize hostů objevil jméno známého kasaře Franty Žofky a jeho konkubíny Sabiny Horvátové. Oba tu den před tím malérem v hotelu přespalí, a to četníky z pátračky opravdu překvapilo. Přeseký Žofka byl pro četnickou pátračku opravdu pojem. Byl to ve svých málem padesáti letech hodně popsaný list papíru a proslavil se tím, že společně s pražským kasařem Karlem Neumanem v jednacíholetém roce už podruhé vykradli firmu Arnošta Frišmana v Benešově. Nebylo tedy divu, že nejedna četnická stanice v republice po něm zatraceně toužila. To se moc dobře vědělo. Co se až tak moc mezi četníky nevědělo, že kasař Žofka je vlastně strýc Emila Semického. Měl v galerce přezdívku „Prófa“. Proč zrovna takovou, nebylo těžké uhodnout. Franta Žofka zaškolil do kasařiny nejednoho kunčocha četnické pátračky a tuhle přímo královskou přezdívku si dokonce vysloužil od samotného vrchního soudního rady Žlábků z krajského soudu. Nebylo tedy divu, že když četnická pátračka odjížděla z hotelu Kodet, měla v případě pokusu vloupání do nedobytné pokladny dost jasno. Co tam štábnímu strážmistru Hřebejkovi neštymovalo, byla smrt toho nočního portýra Edy Horáčka, který byl přítom s galerkou jedna ruka. Už vůbec se mu nezamlouvala verze, že na trezor se vypravil Franta Žofka, který se den předtím notabene v hotelu ubytoval. V tom šéfovi četnické pátračky dost oponoval. Dokonce si mu přede všemi z pátračky dovolil říct, že je pěkně vedle, že v tom bude dozajista jiná kulišárna.

„Tak kulišárna! No když kulišárna, Hřebejk, tak kulišárna. Ten případ si převezmete a můžete hned začít pitvou. A berte to ode mne, Hřebejk, jako velkou laskavost. Dávám vám tímto možnost zakouřit si kvalitní doutník. Doktor Cafourek vás jím určitě obdaru-

je. On nekouří nic špatného. S patologem Skálou vás na pitevně určitě rád uvidí. Připravte se ovšem na nejhorší. Znáte je, že oba jsou samý legrácky. A neberte to ode mne jako kulišárnu,“ uculil se nadporučík Votruba na svého zástupce štábního strážmistra Kubíka, a ten mu to s pochopením vrátil.

❄️❄️❄️ Jen co vysadili četníci štábního strážmistra Hřebejka v nemocnici a pitevně a popřáli mu dobré pořízení, neodpustil si šéf pátračky při odjezdu ironickou narážku.

„Hřebejk, a držte se tady. Dostal jste případ, kterej vám už teď všichni závidí a kterej vás může v Písku dost proslavit. U žen, samozřejmě. U nás na pátračce už jste se proslavil dávno. Průsera-ma,“ dodal rychle šéf pátračky a zřejmě udělal dobře, že dal svému řidiči pokyn, aby na to pořádně šlápl.

Šéf četnické pátračky nadporučík Votruba strašil štábního strážmistra Hřebejka zbytečně, to bylo všem jasné jak facka. Hřebejk měl, pokud šlo o pitevně, pro strach uděláno. Za dobu co sloužil u četnictva, měl za sebou už pár návštěv na pitevně a v jeho případě o pitvu víc nebo míň, to vůbec nehrálo žádnou roli. Navíc v tomto případě měl výsledek pitvy za dvě hodiny takřkajíc z první ruky. Pitva tak potvrdila odvážnou prognózu doktora Cafourka v hotelu Kodet. Portýr Eda Horáček zemřel opravdu na infarkt myokardu a osklivá zranění, která měl na hlavě, byla od pádu. Tohle si štábní strážmistr Hřebejk vyslechl od patologa Skály přímo na sále a na vykouření doutníku od doktora Cafourka měl v kanceláři pak dost času, neboť zřízenec a sestra v jedné osobě nebyl písař, ale vyhledavatel písme-nek, takže psal na stroji, jako když kape voda z vodovodu.

❄️❄️❄️ Jakmile se vrátila četnická pátračka zpátky, putoval Emil Semický opět do Hřebejkovy kanceláře. Protože tady několikrát hlasitě padlo jméno kasaře „Prófy“ a jeho konkubíny Sabiny Horvátové, nevydržel to Semický nepochlubit se svojí přízní.

„Copak vám, pane štábní, ten můj strejda zase proved? Snad proboha nelítá v tom mordu u Kodeta?“

„Tak za prvé, Emile, u Kodeta nejde o žádný mord a za druhý, od kdy je Prófa tvůj strejda?“ podivil se štábní strážmistr Hřebejk a okamžitě zavěšil.

„Od kdy je můj strejda? Od té doby co chodí s naší Sabinou. A to je moje teta. Je to sestřenice mámy. Jo, na Prófu četníci nemají. Ten má zlatý ručičky, říká moje máma. Zrovna dneska ráno mu...“ prokecl se Semický nechtěně, ale to už štábní strážmistr Hřebejk na nic nečekal. Emil Semický mazal zpátky do separace a ani ne za půl hodiny seděl kasař Prófa se Sabinou Horvátovou na četnické pátračce. Radost z toho neměl. Četníci ho sebrali v okamžiku, kdy Mařka Semická začala vyndávat z hrnce na kuchyňský vál vařící vepřový žebra, který byly obalený masem a Fany Žofka, vulgo Prófa, začal krájet z bochníku voňavého chleba od pekaře Augustýna Švece z Drličova první velký krajíce. A to byl taky důvod, proč se četníkům zdráhal nastavit ruce pro železka, který měl ještě chvíli na ruce, než se v kanceláři objevil šéf četnické pátračky.

„Není to proti služebním předpisům, pane nadporučík? To se mě tak bojíte?“ nastavil Prófa ruce s železky proti šéfovi pátračky, a ten mu je sám odemkl.

„Hele, Fany, zrovna ty se dovolávej předpisů a zákonů. Ty, kterej na ně z vysoka kašleš a klidně jdeš na káču, kde to pak schytá starej portýr Horáček.“

„Moment, moment, Eda Horáček to má za sebou? Kdy se mu to, hergot, stalo? Spalí jsme tam se Sabinou a byl jak čiperka. A o jaký káče jde teď řeč, pane nadporučík? Od té benešovský káči u Frišmana jsem čistej. Jinak toho Kodeta měl v merku už hodně dlouho táborský Pepa Grábl,“ padlo v kanceláři jméno známého kasaře a Prófa byl z toho obvinění viditelně rozhozený.

„Tím neříkám, pane nadporučík, že by mě ta káča nelákala, ale vím moc dobře, že vedle spí v komoře starej Horáček. Vypadám snad na sebevraha?“

„Alibi na tuhle noc máš?“

„Alibi? Tak vy mě nevěříte? Samozřejmě, že mám. Do půlnoci jsme byli v hospodě na Drličově u Šimů a pak jsme táhli všichni dolů do báru Valencie. Hoteliér Dvořáček mi to potvrdí, že jsme tam byli celá parta už na koště, a odcházeli jsme až k ránu. Ještě mě zval na Silvestra, že připravuje pro hosty půlnoční překvapení.“

„No obávám se, Fany, že to letos asi už nestihněš a že máš slušně nakročeno k vrchnímu soudnímu radovi Žlábkovi. Touží po tobě až moc četnických stanic. A pak je tady ten nešťastnej Kodet. To si budeme muset ještě všechno ověřit.“

„Což to, toužit můžou, pane nadporučík. Otázka je, co na mě kde mají. Všichni vřdycky tvrdí, že na mě mají slušný broky, ale nakonec mě rádi pustí, protože jediný, co na mě mají, je akorát vztek. A ten já mám pak taky,“ rozčilil se Žofka a štábní strážmistr Hřebejk si neodpustil otázku, která Prófu ještě víc nadzvedla.

„A z čeho tedy, Fany, žiješ? To nám povíš?“

„Hergot, pořád stejná písnička, pane štábní. To přece víte. Z nedostatku důkazů. To už jste tady ode mne slyšel mockrát. Samozřejmě, že kradu, ale přiznám se vřdycky, až když vím, že jste lepší než já,“ přiznal kasař a vzal si od štábního strážmistra nabízenou cigaretu.

„Nebo už tady, pane nadporučík, neplatí hra na lepšího?“

„Takže Kodet, Fany?“

„Ale ten už mě, pane nadporučík, vůbec nezajímá,“ mávl Žofka rukou, ale hned nato dodal. „I když, jestli se tam něco stalo starému Horáčkovi, tak to je mně moc líto. Eda nebyl špatnej chlap. Zdejší galerka by mu neublížila. Měla ho ráda,“ zkoušel kasař ret a chvíli mlčel. Oběma četníkům došlo, komu to chvilkové hrobové ticho patřilo.

„Tady jste mimo, pánové! Já jsem fakt, pokud jde o nějakou káču, úplně čistej,“ zvedl Žofka ruku k přísaze, a protože byl Prófa a patřil mezi kasaře ještě ze staré školy, byl šéf pátračky se štábním strážmistrem Hřebejkem najednou na nemalých pochybách. Vyměnili si spolu pár podezřívavých pohledů a grimasy, ale to už se opět ozval kasař Žofka.

„Svůj jsem si oseděl, mám nasušino, pánové, a letošní Vánoce chci oslavit se Sabinou. Slíbil jsem jí to. A víte tady moc dobře, že já své sliby plním.“

Za to, že kasař Žofka, vulgo Prófa, nesplnil Sabině Horvátové svůj slib a strávil Vánoce ve třicátém čtvrtém roce v base, tak za to může poděkovat jen a jen jí. Zástupce šéfa četnické pátračky štábní strážmistr Kubík si ji ve své kanceláři vzal do prádla a Sabina vyžvanila na svého amanta, co mohla. Stačilo se jen vhodně zeptat a zaskočená Horvátová už hovořila jako kniha. Právě díky ní se tak četníci dostali na dosud neznámého překupníka, Kryšpína Vacína z Jetřebic, posléze i na celou partu zlodějů, kteří na železnici vykrádali ve vagonech zásilky a posílali je do železniční stanice Veselíčko – Branice u Milevska. Tam ty zásilky vyzvedával kdo jiný než Fany Žofka se Sabinou Horvátovou, který je vozil přímo do Jetřebic. Proto taky padla ta jeho poznámka před šéfem četnické pátračky, že má nasušino...

❄️❄️❄️ Z Pankráce se dostal Fany Žofka až dva dny po Vánocích. Horvátová si pro něho přijela na hlavní nádraží s taxikářem Štajerem a ještě ten den, vlastně tu noc, se v hospodě U Šimů na Drlíčově, jak jinak než ve vzteku, tady narodila odvěta za zkažené Vánoce. Fany Žofka si ani na chvíli nepřipustil, že ty Vánoce v kriminálu má na triku Horvátová, ale přisoudil to četnické pátračce a píseckému Krajskému soudu.

Že se na četnickou pátračku a Krajský soud něco chystá, tak to se v galerce neutajilo. Jako první to třicátého prosince přinesl na četnickou pátračku poštámistr Cibulka. Jen co přišel na pátračku, sedl si na svou židli ke dveřím a hned si zapálil. Byl nezvykle zaražený, což nemohlo ujít zástupci šéfa pátračky štábnímu strážmistru Kubíkovi.

„Cibulko, o čem pak to mutýrujete? Že by špatný zprávy ke konci roku?“ ukázal na poštáckou brašnu, kterou měl poštámistr u nohou, ale Cibulka neurčitě pokrčil rameny a začal hlasitě smrkat do kapesníku.

„Jak se to vezme, pane štábní.“

„Aha, leze na vás nějaká nemoc, co?“ otevřel štábní strážmistr dolní šuple a vzápětí nalil dva velké rumy a pozval poštámistra ke stolu.

„Tak spust'ě, Cibulko, koukám, že jste zase těhotnej nějakým pořádným rýmem,“ pronesl záměrně hlasitě, že to přilákalo z vedlejší kanceláře šéfa pátračky. Cibulka se nedal dvakrát pobízet a ještě než spustil, kopl do sebe rum.

„Mnóó. Dovolte, abych urazil básníka a dopustil se ve svém splínu, svými verši několika slušných rýmů,“ začal Cibulka dost opatrně a hodil okem na prázdnou sklenku, která si říkala o repete.

„Hodila mi na ucho Moulíková Petra, že chystá se prej překvapení, pánům četníkům, zejtra na Silvestra. Snad v tom jede od Šimů ta zlodějská banda. Těší se celá galerka, že bude velká sranda. Co to bude, pane štábní, o tom nemám vůbec zdání. Rád bych o tom řekl víc, chybí mi však rýmování,“ udeřal poštámistr své obvyklé pukrle

a v kanceláři zavládlo hrobové ticho. Krátce nato se ozvalo Cibulkovo hlasité troubení do kapesníku, ale to už se ozval nadporučík Votruba.

„Tak galerka na nás něco chystá? No od Šimů, kam chodí vyloženě Pláckaři, to asi nebude nic velkého. To jsou samý žabaři. Ale vrátil se z basy Prófa. Jo, ten na to má, provést nám nějaký alotrie. Ale co?“ obrátil se šéf pátračky na poštámistra Cibulku, který opět neurčitě pokrčil rameny.

❄️❄️❄️ Silvestr byl na četnické pátračce dosti uvolněný a nikdo z četníků si zatím moc nepřipouštěl, že by se něco závažného mělo stát. Od rána se připravovaly v kanceláři u štábního strážmistra Hřebejka obložené chlebičky, vařila se ovarová hlava a od řezníka Tůmy z Portyče se přivezly nejen jitrnice a uzené, ale i škvarky, kterých byla jen tak zobání plná mísa na stole u zástupce šéfa pátračky. Hostinský Hrach dokonce osobně přivezl na četnickou pátračku malé „štěně“ protivínského ležáku, a protože byl konec roku a bylo co oslavovat, nezapomnělo se ani na blatenskou, které byl u šéfa pátračky plný šanon v černé registračce u okna. Službu si vzal dobrovolně štábní strážmistr Hřebejk. Ten sice musel už od pozdního odpoledne řešit s kolegy z písecké četnické stanice různé incidenty v několika hospodách, ale jinak byl ve městě klid a žádná četnická stanice v rajonu pátračky nehlásila nic mimořádného. Tak to bylo do jedenácté večer. Pak se ale s nahlášenými případy roztrhl pytel. Až na jeden případ to byly ale všechno plané výjezdy, protože ohlášené případy vloupání se vlastně nestaly. Když se štábní strážmistr Hřebejk vrátil z pátého takového výjezdu a hlásil svému šéfovi, že vyjela pátračka opět zbytečně a že už nikam nepojede, neměl pravdu.

❄️❄️❄️ Kolem půl dvanácté se ozval v kanceláři šéfa četnické pátračky telefon. Nadporučík Votrubovi se předpisově ohlásil štábní kapitán Zachariáš od Jedenáctého pěšího pluku a třesoucím se hlasem mu oznámil pokus vloupání do muničního skladu a přepadení stráže. To, že se po takovém oznámení četnická pátračka vyliadnila, se dalo čekat. Muniční sklad, pro všechny Písečáky takzvaná prachárna, která byla v lese u vody za restaurací U Smetáka, už něco takového zažila a nebylo pochyb o tom, že právě Silvestr se k takovému činu hodí. Četnická pátračka proto v plné síle okamžitě vyjela na místo, kde až u Prachárny zjistila, že si z ní zase někdo pořádně vystřelil.

„No jestli nám chtěla tímhle galerka zkazit Silvestra, tak se jí to povedlo,“ konstatoval na místě šéf pátračky, to však ještě netušil, jaké překvapení je čeká ve městě.

Když kuchař hotelu Dvořáček oznámil hoteliéroví krátce před půlnocí, že mu někdo ukradl ze skladu celou bednu lahůdkových slanečků od Liperta, což mělo být to slibované půlnoční překvapení na menu hotelu, byl z toho Karel Dvořáček na mrtvici. Okamžitě volal na četnickou pátračku, kde zůstal u telefonu četnický čekatel Silvestr Kuneš. Ten si to sice vše řádně zapsal, ale nijak mu nepomohl, a o pana hoteliéra se pokoušely mdloby. Dožadoval se okamžitě přítomnosti šéfa četnické pátračky, aby přijel tenhle skandál vyšetřit, ale zbytečně. Ten se dostavil do baru Valencie až hodně po půlnoci, kdy hoteliér právě telefonoval. Na drátě mu příjemný ženský hlas sděloval, že pokud má ještě zájem o slanečky, že si je může přijít otřhat ze stromu na zahradě vrchního soudního rady Žlábka nebo šéfa četnické pátračky pana nadporučíka Votruby. Hoteliér Dvořáček byl chvíli zticha, pak zbrunátněl v obličeji a šéfovi pátračky došlo, že to pro Karla Dvořáčka nebyla na Nový rok zrovna dobrá zpráva.

„No to je skandál. To, že se v tomhle městě krade, to jsem věděl, ale že mě chce zničit konkurence,“ naznačil rukou k náměstí, k hotelu U Zlatého kola, „to bych od nich fakt nečekal,“ složil se do křesla u stolu a omdlel.

❄️❄️❄️ To, že se tímhle půlnočním skandálem v hotelu Dvořáček dobře bavila nejen celá galerka, ale i celé město, bylo nábílední. Vrchní soudní rada Žlábek to bral docela sportovně, když na to zareagoval: „Zkazili jste mi Vánoce, já vám zkazím Silvestra!“ Pravda je, že právě tento případ ke konci roku tisíc devět set třicet čtyři nepatřil bohužel mezi ty, co se písecké četnické pátračce podařilo objasnit. Že by to byla od pachatele či pachatelů hra na nejlepšího...?

hlava

Prosím zalomit kalen-
dář na rok 2011
formát A4 na výšku
přes dvoustranu

Prosím zalomit kalen-
dář na rok 2011
formát A4 na výšku
přes dvoustranu

pata

Tohle Volvo může jezdit jenom s karavanem – jinak by prý ztrhalo všechny radary

Univerzální dopravní prostředek na vodu i na silnici. Jenom prý (zatím) nelétá.

Vozítko doporučované pro určité typy řidičů. Náklady na pohřeb budou o dost nižší, když se nemusí pořizovat rakev.

Přejete si nakopnout?

LAHŮDKY

Dopravní policisté jsou někdy vytrženi z pracovního úsilí ne zcela běžnými auty. Ať už se jedná o reklamu nebo o nápadité soukromé konstrukce, vozidlo budí více či méně zaslouženou pozornost. Podstatně menší radost mají komisaři technických kontrol a pracovníci pojišťoven, než pustí osobitě upravené vozidlo do veřejného provozu.

**Ze zahraničí vybral
Stano R. KRÍŽ**

ZE SILNIC

Dole Brouk, nahoře humr. Koho to vlastně propagujeme?

Ale ani do terénu nemůžete mít jen tak nějaké vozítko

Tohle auto by vypadalo strašidelně i bez zajímavé nástavby

V práci jsem s tím za pět minut

Invence zlepšovatelů je bezbřehá, ale vyrobit karavan z obřího tahače, to nenapadne jen tak někoho

Stojí tam už někdo vedle té černé mazdy, nebo nestojí?

LOMCOVÁKA DO OKA

Francouzská mládež má novou zábavu – lije si alkohol do očí, aby se rychleji opila. Tato kuriózní móda se dostala do Francie z britských kampusů a populárního internetového portálu YouTube, informoval deník France Soir.

Dětský psychiatr Patrice Huerre vysvětluje tento nový trend snahou mladých lidí dosáhnout krajních mezí.

„V posledních letech výrazně stoupl nejen alkoholismus mezi nezletilými, ale i hledání nových zdrojů vzrušení, které často podmiňují riskování,“ popisuje situaci odborník.

Hlavním cílem lití alkoholu od očí – takzvaného eyeballingu – je podle Huerreho hlavně vyčnívat z davu, protože opít se tímto způsobem není možné.

„Ke zvýšení alkoholu v krvi to nevede, byť mládežníci, kteří tyto hry pořádají, většinou bývají ve chvíli, kdy na to dojde, nepochybně značně opilí,“ souhlasí s psychologem oftalmolog Jean-Antoine Bernard.

Varuje navíc před následky nebezpečné zábavy – alkohol může poškodit povrch oka. Žádná podobná zranění po praktikování eyeballingu však francouzští lékaři dosud nezaznamenali.

Nejnebezpečnější je v současné době podle Huerrea skutečnost, že klesá věk mládeže se sklonem k alkoholismu. Zatímco dřív šlo o starší studenty, nyní jej vykazují školáci ve věku 11 až 13 let.

„Problém tkví v tom, že v tomto věku si ještě neuvědomují, že to, co dělají, je nebezpečné,“ dodává psychiatr.

LEPIDLO MÍSTO OČNÍCH KAPEK

Roztržitost způsobila, že si žena z Arizony namísto očních kapek nakapala do očí vteřinové lepidlo. Lékaři ztvrdlé lepidlo odřezali, ženě tak zachránili zrak.

Irmgard Holmová z Arizony si málem osklivě poškodila zrak jen kvůli své roztržitosti. Vedle lahvičky s očními kapkami totiž postavila podobnou s lepidlem. A pak stačila malá nepozornost a dotýkná při pálení očí sáhla po té nepravé. Do očí si nalila lepidlo.

Holmová rok předtím prodělala operaci

šedého zákalu. A právě kvůli občasnému pálení si musela do očí pravidelně kapat zklidňující roztok. „Jakmile omyl zjistila, začala si hned oči vymývat, jenže bylo to vteřinové lepidlo, takže téměř okamžitě její oční víčka pevně spojilo,“ uvedla arizonská televize KSAZ. V nemocnici jí zatvrdlé lepidlo opatrně odřezali, zbytky pak vymyli. Podle všeho byl její zrak zachráněn jen s malým poškozením.

POLICIE, KALHOTKY A PODPRSENKY

Ve snaze vylepšit si rozpočet začaly některé britské policejní jednotky prodávat zabavené zboží včetně luxusních krajových kalhotek a podprsenek. Jen pár týdnů před očekávanými škrty v rozpočtu policie se na webových stránkách, kde se draží kradené či policií zabavené zboží, objevilo i spodní prádlo.

Když se totiž nepodaří najít majitele kradeného zboží a nikdo se o ně během tří měsíců nepřihlásí, skončí v prodeji na stránkách Bumblebee. Jindy jde o předměty, které byly zabaveny jako důkazy při vyšetřování a majitelé se o ně nepřihlásili.

Mezi atraktivní nabídku patří například deset souprav spodního prádla, kterými přispěly policejní stanice v Avonu a Somersetu. Podle listu Telegraph jsou různých velikostí od malých až po hodně velké a v nejrozličnějších barvách včetně černorudé kombinace.

U většiny inzerátů se nachází ujištění, že „většina předmětů je nová“, ale i mírně matoucí upozornění, že „na některých předmětech jsou skvrny“. Do prodeje zabaveného zboží se již zapojilo 18 místních policejních ředitelství a jednotek. Výtěžek z aukcí si jednotky mohou ponechat a naložit s ním dle vlastní úvahy.

Vloni si britští policisté prodejem ztracených či zabavených věcí přivydělali 60 000 liber, tedy okolo 1,7 milionu Kč. Tvrdí ale, že nikdy neprodávají padělané zboží nebo zabavený alkohol.

POLICISTÉ A NŮŽ V ZÁDECH

Britští policisté se moc nevyznamenalí.

Vůbec nezjistili, že Antoine Denis (66) byl zavražděn a nože v zádech oběti i kaluže krve si všiml až funebrák.

Ačkoliv šlo o neuvěřitelné přehlédnutí, žádný policista nebyl potrestán. A policejní důstojníci při prošetřování celé věci jen něco mumlali o „procedurálních záležitostech“.

Bývalý malíř pokojů byl nalezen zhroutený ve své ložnici v Chathamu v hrabství Kent. Policii zavolal soused, kterému dělalo starost, že důchodce už čtrnáct dní neviděl. Přivolaní konstablové potvrdili, že je Antoine Denis mrtvý, ale jeho smrt prohlásili za „přirozenou“.

Až když o něco později na místo dorazili zaměstnanci pohřebního ústavu, všimli si, že Denisovi ze zad trčí dvanácticentimetrový nůž, zabodnutý až po rukojeť.

Policejní přehlédnutí u dosud nevyřešené vraždy se teď vyšetřuje. Ochránci zákona se podle listu Daily Mail brání tím, že v pokoji byla tma a mrtvý ležel na zádech.

„Policisté zcela evidentně neohledali tělo dostatečně. Až zaměstnanci pohřebního ústavu si všimli, že je na podlaze krev a z mrtvolky trčí nůž,“ řekl koroner Roger Sykes, který toto „nedopatření“ vyšetřuje.

S POLICISTOU NA ZÁDECH

V Maďarsku vyvolalo skandál krátké video, na němž zasahující policista prikazuje Romovi, aby ho přenesl na zádech přes louži. Po zveřejnění videa byl policista s okamžitou platností propuštěn.

Policista sloužil ve městě Eger, když ho přivolali k případu krádeže dřeva. Policistu při zásahu doprovázeli lesníci, kteří mu ukázali cestu ke dřevu připravenému na odvoz. Z krádeže dřeva byli podezřelí místní Romové. Když po cestě v lese přišli k louži, policista prikázal jednomu z Romů, aby ho přenesl přes vodu na zádech.

Velitel zdejší policie István Juhász po odhalení totožnosti zasahujícího policisty rozhodl o jeho okamžitém propuštění.

Připravil Jaroslav LINHART
Foto internet